

ROSE

Karen

De dood
in haar ogen

De Fontein

Beste lezer,

In *De dood in haar ogen* introduceer ik een nieuwe groep misdaadbestrijders – de rechercheurs van de afdeling Moordzaken van Minneapolis en hun ‘Hat Squad’.

In werkelijkheid is de Hat Squad een groep rechercheurs belast met moordzaken in Atlanta, Georgia. Ik was geïntrigeerd door het concept en de traditie, die is begonnen door de inmiddels gepensioneerde inspecteur Danny Agan van het politiekorps van Atlanta. De rechercheurs van de afdeling Moordzaken van Atlanta krijgen een originele vilten gleufhoed zodra zij hun eerste moordzaak hebben opgelost – een cadeau van de overige, meer ervaren rechercheurs. Ze dragen hun hoed wanneer ze aan het werk zijn en de stof en de stijl ervan veranderen met de seizoenen. In de woorden van Danny Agan: ‘Als je je naar je rol kleedt, als je gekleed gaat als een rechercheur, dan behaal je betere resultaten. Het dwingt respect af: wie komt er bij deze janboel opdagen om de touwtjes in handen te nemen?’

Toen ik aan dit boek begon wilde ik eer betuigen aan de Hat Squad. De Hat Squad van Minneapolis komt voort uit mijn verbeelding, maar is gebaseerd op de echte rechercheurs die elke dag hun best doen om gerechtigheid te bewerkstelligen voor de slachtoffers.

Ik hoop dat u geniet van de kennismaking met deze nieuwe groep!

Met groet,
Karen Rose

Proloog

Minneapolis, zaterdag 13 februari, 21.10 uur

Ze was verlegen. Nerveus. Muizig. Half in de veertig en slonzig, ook al had ze met haar lelijke bruine pakje duidelijk haar best gedaan om er voor deze gelegenheid netjes uit te zien. Ze had die moeite niet hoeven doen.

Martha Brisbane was precies zoals hij had verwacht. Hij zat haar nu al bijna een uur van de andere kant van de drukke koffiebar te observeren. Elke keer dat de deur openging, ging ze rechtop zitten en als er een man binnenstapte, begonnen haar ogen te stralen. Maar elke keer ging de man ergens anders zitten en negeerde hij haar. En elke keer sprankelden haar ogen een beetje minder. Maar ze wachtte nog steeds en hield haar ogen op de deur gericht. Na een uur had de verwachting in haar ogen plaatsgemaakt voor wanhoop. Hij vroeg zich af hoelang haar flinterdunne eigenwaarde haar nog zou laten wachten. Hopen.

Hij had ontdekt dat het doorprikken van hun zeepbel bijdroeg aan zijn genoegen.

Ten slotte keek ze met een zucht op haar horloge en begon haar tasje en jas bij elkaar te rapen. Eén uur, zes minuten en tweeënveertig seconden. Niet slecht. Helemaal niet slecht.

De man achter de toog wierp haar door zijn hoornen bril een meelevende blik toe. 'Het sneeuwt. Misschien is hij opgehouden.'

Martha schudde haar hoofd en er sprak verslagenheid uit het gebaar. 'Dat moet het wel zijn.'

De barista glimlachte even gemeend. 'Rij voorzichtig.'

'Doe ik.'

Dat was zijn teken om het toneel te verlaten, af door de zijdeur. Hij ging op tijd door de zijingang naar buiten om Martha Brisbane

ineengedoken tegen de wind naar haar oude Ford Escort te zien wankelen. Ze liep met kleine pasjes vanwege haar schoenen met hoge hakken die ongetwijfeld pijn deden aan haar dikke voeten. Ze slaagde erin haar auto te bereiken voor de waterlanders kwamen, maar toen die eenmaal begonnen te stromen, hield Martha ook niet meer op met huilen, niet toen ze wegreed van haar parkeerplaats en niet toen ze op de snelweg kwam. Het mocht een wonder heten dat ze niet van de weg raakte en zichzelf een dodelijk ongeluk bezorgde.

Rij voorzichtig, Martha. Ik wil dat je heelhuids thuiskomt.

Tegen de tijd dat ze voor haar flat parkeerde waren haar tranen opgehouden en zat ze te sniffen, haar gezicht rood en opgezet en haar lippen gebarsten door de wind. Ze strompelde de trap van de straat naar de deur van haar appartementengebouw op terwijl ze worstelde met de zware tassen vol kattenvoer en kattenbakkorrels die ze had gekocht voor ze naar de koffiebar was gegaan.

Er was een beveiligingscamera in de hal van het gebouw, maar die was stuk. Dat had hij dagen geleden al vastgesteld. Hij rende de trap op en deed de deur voor haar open.

‘U hebt uw handen vol. Kan ik u helpen?’

Ze schudde haar hoofd, maar zag kans een glimlach tevoorschijn te toveren. ‘Nee, het gaat wel. Maar bedankt.’

Hij glimlachte terug. ‘Het genoegen is geheel aan mijn kant.’ En dat zou spoedig helemaal het geval zijn.

Ze sleepte zich vermoeid de drie trappen op naar haar flat, wankelend op haar hoge hakken met de zware tassen aan haar arm. Ze lette niet op. Ze wist niet dat hij achter haar stond en wachtte tot ze de sleutel in het slot zou steken.

Ze zette de tassen neer, zocht naar haar sleutels. *In hemelsnaam, mens. Ik heb niet de hele avond de tijd. Schiet op.* Eindelijk had ze de deur van het slot, pakte haar tassen en duwde met haar schouder de deur open.

Nu. Hij sprong naar voren, sloeg zijn hand voor haar mond en draaide haar in één vloeiende beweging om, het appartement binnen. Ze verzette zich, zwaaide met haar zware tassen terwijl hij de deur dichtdeed, er met zijn rug tegenaan leunde en haar naar zich toe trok. Een pistool tegen haar slaap maakte als bij toverslag een einde aan haar worsteling.

‘Hou je rustig, Martha,’ zei hij zachtjes, ‘en misschien laat ik je leven.’ Alsof dat zou gebeuren. *Echt niet.* ‘Zet je tassen op de grond.’

De tassen vielen op de vloer.

‘Dat is beter,’ zei hij zacht. Ze stond te trillen van angst, precies zoals hij graag had.

Haar woorden, gedempt door zijn hand, klonken als een doods-bang ‘Alstublieft, alstublieft.’ Dat zeiden zijn slachtoffers altijd. Hij was gesteld op beleefde slachtoffers.

Hij keek met een minachtende blik om zich heen. Haar flat was een weerzinwekkende rotzooi, overal lagen stapels boeken en tijdschriften. Het blad van haar bureau ging schuil onder kopjes met aan-gekoekte koffie, memoblaadjes en kranten die ze rond haar ultramo-derne computer had uitgesteld.

Haar kleren waren helemaal jaren negentig, maar haar computer was splinternieuw. Dat was logisch. Alleen maar het beste voor haar uitstapjes naar het land waar dromen uitkwamen.

Hij duwde het pistool steviger tegen haar slaap en voelde dat ze verstijfde. ‘Ik haal nu mijn hand weg. Als je gilt, maak ik je af.’

Soms gilden ze. Hij maakte ze altijd af.

Hij liet zijn hand van haar mond naar haar keel glijden. ‘Doe me geen pijn,’ jammerde ze. ‘Alsjeblieft. Ik geef je alles wat ik heb. Neem wat je wilt.’

‘O, dat doe ik ook,’ zei hij kalm. ‘Desiree.’

Ze verstijfde. ‘Hoe weet je dat?’

‘Ik weet alles van je, Martha. Wat je in werkelijkheid doet voor de kost. Wat je fijn vindt. En waar je het bangst voor bent.’ Terwijl hij het pistool tegen haar hoofd gedrukt hield, tastte hij in zijn zak naar de injectiespuit. ‘Ik zie alles. Ik weet alles. Inclusief het moment waar-op je zult sterven. Dat is vanavond.’

I

Minneapolis, zondag 21 februari, 18.35 uur

Rechercheur Noah Webster van de afdeling Moordzaken staarde omhoog in de wijd open, levenloze ogen van Martha Brisbane en slaakte een zucht die net als zij in de ijskoude lucht bleef hangen. Vanbinnen voelde hij diepe droefheid, kille woede en een verschrikkelijke angst, die zijn hart deed bonzen.

Het zou een doodgewone plaats delict moeten zijn. Martha Brisbane had zich op de gebruikelijke manier verhangen. Ze had een touw over een haak in het plafond van haar slaapkamer geslagen en had een heel traditionele strop geknoopt. Ze was op een beklede kruk gaan staan en had die vervolgens weggeschopt. Het enige wat niet zo gebruikelijk was, was het feit dat ze het slaapkamerraam open had gelaten en dat ze de thermostaat had uitgezet. De winter in Minnesota had haar lichaam uitstekend geconserveerd. Het zou verrekte moeilijk worden om het tijdstip van overlijden vast te stellen.

Zoals zo vaak het geval was bij zelfmoord door ophanging had ze zich voor de gelegenheid netjes aangekleed en met gulle hand make-up opgedaan. Haar rode jurk had een gewaagd decolleté en de rok zat vastgevroren aan haar bungelende benen. Ze had haar rode, meest sexy naaldhakken aangedaan, die nu op het tapijt onder haar voeten lagen. Een rode schoen was op zijn zij gevallen en de andere stond rechtop met de hak in het tapijt.

Het zou een doodgewone plaats delict moeten zijn.

Maar dat was het niet. En terwijl hij in de lege ogen van het slachtoffer keek, liep er een rilling over zijn rug die niets te maken had met het feit dat de temperatuur in de slaapkamer van Martha Brisbane rond het vriespunt lag. Het was de bedoeling dat zij geloofden dat

ze zichzelf had verhangen. Het was de bedoeling dat zij dit afdeden als weer een depressieve, alleenstaande vrouw van middelbare leeftijd. Het was de bedoeling dat zij de zaak sloten en wegwandelden zonder er verder nog een woord aan vuil te maken.

Dat was in ieder geval de bedoeling geweest van degene die haar had opgehangen. En waarom niet? Dat was precies wat eerder ook was gebeurd.

‘De burens hebben haar gevonden,’ zei de politieman die als eerste ter plaatse was gekomen. ‘De technische recherche is onderweg. De mensen van de lijkschouwer ook. Hebt u verder nog iets nodig?’

Nog iets om de zaak snel af te sluiten, bedoelde hij. Noah maakte zijn blik los van het lichaam en keek naar de politieman. ‘Het raam, agent Pratt. Was dat open toen je hier arriveerde?’

Pratt fronste licht zijn voorhoofd. ‘Ja. Niemand heeft iets aangeraakt.’

‘De buurvrouw die het heeft gemeld,’ drong Noah aan, ‘heeft zij het raam opengezet?’

‘Ze is de flat niet binnen gekomen. Ze heeft op de deur geklopt, maar het slachtoffer deed niet open, dus ging ze naar de achterkant, waar ze op het slaapkamerraam wilde bonzen. Ze dacht dat het slachtoffer lag te slapen, omdat ze ’s nachts werkt. Maar ze kreeg dit te zien. Hoezo?’

Omdat ik dit al eerder heb gezien, dacht hij. Zijn borst werd door het déjà vu zo samengeknepen dat hij moeite had met ademen. Het lichaam, de kruk, het open raam. Haar jurk en de schoenen, de ene rechtop, de andere op zijn kant. *En haar ogen.*

Noah had de ogen van het laatste slachtoffer niet kunnen vergeten, de oogleden vastgelijmd, op wrede wijze gedwongen om wijd open en leeg te blijven. Dit werd een heel akelige zaak. Heel, heel erg akelig.

‘Kijk eens of je de huismeester te pakken kunt krijgen,’ zei hij. ‘Ik wacht wel op de technische recherche en de lijkschouwer.’

Agent Pratt keek hem indringend aan. ‘En rechercheur Playboy?’

Noah huiverde. Dat Jack Phelps er nog niet was, was helaas niet ongebruikelijk. Zijn partner was er de laatste tijd niet helemaal bij. Dat was een vriendelijke manier om te zeggen dat hij het er meer dan eens lelijk bij had laten zitten.

‘Rechercheur Phelps is onderweg,’ zei hij, en hij klonk overtuigender dan hij zich voelde.

Pratt gromde terwijl hij op zoek ging naar de huismeester en Noah voelde een steek van medeleven voor Jack. Agenten die Jack nog nooit hadden ontmoet, hadden geen respect voor hem. *Allemaal dankzij dat tijdschrift.* Een onlangs verschenen artikel over de afdeling Moordzaken had hen afgeschilderd als supermensen. Jack had de volle laag gekregen, zijn gezicht stond op het omslag.

Jacks reputatie als een feestende lichtgewicht dateerde echter al van lang voordat het tijdschriftartikel drie weken geleden was verschenen en het was zonde. Als Jack Phelps zich concentreerde, dan was hij een goede politiemans. Noah wist dat zijn partner een goed stel hersens had en verbanden zag die anderen ontgingen.

Noah keek omhoog in de lege ogen van Martha Brisbane. Ze zouden alle goede hersens nodig hebben die ze maar konden vinden.

Zijn mobiel ging. *Jack.* Maar het was zijn neef Brock, bij wie hij aan tafel had gezeten toen hij werd weggeroepen. Brock en zijn vrouw Trina waren ook bij de politie en hadden er niet van opgekeken. In een familie van politiemensen gebeurde het maar zelden dat er tijdens het zondagse diner niet iemand werd weggeroepen.

‘Ik ben voorlopig wel bezig,’ zei Noah zonder de moeite te nemen te groeten.

‘Je partner ook,’ antwoordde Brock. Brock had op het punt gestaan om naar Sal’s Bar te gaan om naar de wedstrijd te kijken. Dat betekende dus dat Jack ook bij Sal zat. *Verdomme.*

‘Ik heb hem twee keer gebeld,’ zei Noah met opeengeklemden kaken. Beide keren had hij de voicemail gekregen.

‘Hij zit met zijn nieuwste blondine te drinken. Wil je dat ik met hem babbel?’

Noah keek op naar Martha’s levenloze ogen en zijn boosheid borrelde in alle hevigheid op. Het was niet voor het eerst dat Jack zijn plicht verzaakte, maar hij zwoer dat het de laatste keer zou zijn. ‘Nee. Ik haal die agent die hier als eerste was weer terug en dan ga ik er zelf wel naartoe.’

Zondag 21 februari, 18.55 uur

‘Kom op, Eve. Het is maar zo’n tijdschrifttest.’

Eve Wilson keek over de bar naar haar vriendin en schudde geërgd haar hoofd voor ze haar blik weer op de biertap vestigde. ‘Ik krijg op school al meer dan genoeg tests.’

‘Maar deze is leuk,’ drong Callie aan, ‘niet zoals dat psychologisch onderzoeksproject waar je zo over inzit. Maak je toch geen zorgen. Je haalt altijd het hoogste cijfer van de klas. Eén vraagje maar.’

Ging het maar om het cijfer. Een paar maanden geleden had een goed resultaat nog boven aan Eve’s prioriteitenlijst gestaan. Een paar maanden geleden waren de deelnemers aan het onderzoek voor haar afstudeerproject naamloos geweest, anonieme cijfers op een pagina. De bierpul was vol en ze verwisselde hem voor de volgende. Het was vanavond druk in de bar. Ze hoopte met werk haar gedachten te kunnen verzetten, maar de zorgen waren altijd aanwezig.

Want een paar maanden geleden zou Eve er niet over hebben gepiekerd om de regels van de universiteit te overtreden of om in strijd met haar eigen normen te handelen. Maar ze had allebei gedaan. Want nu waren de proefpersonen meer dan een getal op een pagina. Desiree en Gwenivere en de anderen waren echte mensen en zaten echt in de problemen.

Desiree werd al langer dan een week vermist. *Ik moet iets doen. Maar wat?* Ze hoorde niet te weten dat Desiree bestond, en al helemaal niet dat ze in werkelijkheid Martha Brisbane heette. Proefpersonen werd anonimiteit beloofd.

Maar Eve wist het, want ze had de regels overtreden. *En daar zal ik voor moeten boeten.*

Aan het andere eind van de bar schraapte Callie, die Eve’s stilzwijgen aanzag voor instemming, dramatisch haar keel. ‘Vraag een. Ben je ooit naar een romantisch etentje gegaan om –’

‘Ik ben bezig,’ onderbrak Eve haar. De komende paar uur was er niets wat ze kon doen voor Martha en de andere proefpersonen, maar Callies test was geen welkome afleiding. *Geloof je in liefde op het eerste gezicht, m’n reet. Ik haat zulke tests.* En dat was uiteraard precies de reden dat Callie erop stond om ze voor te lezen. ‘Luister Cal, ik heb je dienst overgenomen zodat je kon gaan feesten.’

Callie haalde haar schouders op, die bloot waren in haar cocktailjurk. 'Leuk geprobeerd. Ik had al iemand die voor me wilde invallen. Je zou moeten zitten te studeren, maar je bent hier, aan het uitstellen.'

Dat was waar. Ze pakte met elke hand drie pullen en beet op haar tanden toen er een pijnscheut door haar rechterhand ging. Maar nog maar een jaar geleden kon die hand nog niet eens een koffiekopje optillen, dus een beetje pijn leek een kleine prijs voor mobiliteit. En onafhankelijkheid.

Ze tilde de bierpullen in de wachtende handen van een van haar vaste klanten en vertrok de reagerende kant van haar gezicht in een driehoekige glimlach die, na jaren van oefening, er bijna normaal uitzag. 'Normaal' hoorde in hetzelfde rijtje als mobiliteit en onafhankelijkheid.

'Je geeft de hele avond al rondjes, Jeff,' zei ze, heimelijk haar vingers rekkend, 'en je drinkt zelf geen druppel.' Dat was niet zo gewoon. 'Een weddenschap verloren?'

Agent Jeff Betz was een grote kerel met een lieve grijns. 'Niet tegen mijn vrouw zeggen. Ze doet me wat.'

Eve knikte quasi-ernstig. 'Barkeepers houden hun mond. Dat hoort bij onze beroepseed.'

Hij keek in haar ogen, de zijne vol dankbaarheid. 'Dat weet ik.' Toen wendde hij zich tot Callie. 'Hot date?'

'Reken maar.' Callie knikte, op haar gemak onder de keurende blikken die haar ten deel vielen vanaf het moment waarop ze op belachelijk hoge hakken Sal's Bar was binnen gekomen. Haar minuscule jurkje zou haar aanzienlijk meer fooi opleveren als ze het de volgende keer dat ze achter de bar stond aanhad. Niet dat ze hulp nodig had.

Haar werk als klerk voor de openbare aanklager van het district was Callies belangrijkste bron van inkomsten om haar rechtenstudie te betalen, maar sinds kort verdiende ze bij door in het weekend bij Sal te werken en haar fooienpot was altijd tot de rand gevuld. Die jurk in combinatie met Callies niet onaanzienlijke decolleté zou zo gezegd wel eens letterlijk de druppel kunnen zijn die haar emmer deed overlopen.

Hopelijk zou Callies jurk hun baas niet op een idee brengen, dacht

Eve somber. Want geen haar op mijn hoofd die erover denkt om zo iets aan te trekken, fooien of niet.

Of zo. Eve onderdrukte haar jaloezie. Callie was zonder verwaand te zijn een mooie vrouw die goed in haar vel zat, iets wat Eve al lange tijd niet kon zeggen.

Eve hield haar toon luchtig. 'Haar afspraakje neemt haar mee naar Chez León.'

Jeff floot. 'Prijzig.' Toen keek hij bedenkelijk. 'Kennen we die gozer?'

Dat 'we' was duidelijk – het omvatte elke politieman die Sal's als stamkroeg had. Tachtig procent van de klandizie van Sal's Bar werkte bij de politie, wat de bar tot een van de veiligste plekken in de stad maakte. Sal, ex-politieman, was een van hen, en in het verlengde daarvan gold hetzelfde voor iedereen die bij Sal op de loonlijst stond. Het was net zo iets als honderd grote broers hebben. En dat was best leuk, vond Eve.

'Ik denk het niet,' zei Callie aarzelend. Haar date was strafpleiter, wat hem niet veel aanzien gaf bij hun politiemannen. Callie dacht er hetzelfde over, wat precies de reden was dat ze de uitnodiging had aangenomen. Eve had altijd bewondering gehad voor de manier waarop Callie haar eigen wereldbeeld steeds weer op de proef stelde. 'Maar hij is te laat. Daarom probeer ik Eve dit testje te laten doen.'

'Is dat dat *MSP*-vod met Jack Phelps op het omslag?' vroeg Jeff misprijzend.

MSP was het vrouwenblad dat zich bezighield met de roddels, de cultuur en de plaatselijke belangen van Minneapolis-St. Paul. Hun jongste reportage, over de afdeling Moordzaken, had de vaste clientèle van Sal in één klap, zij het tijdelijk, tot helden gebombardeerd. Het was een uitstekend stuk, al had het de politiemensen afgeschilderd als koene ridders, hetgeen de rechercheurs buitengewoon gênant hadden gevonden.

Jeff keek Eve medelijdend aan. 'Ik moest van mijn vrouw die verdorde test doen.'

Eve's mond vertrok. 'Ben je geslaagd?'

'Uiteraard. Een man kan niet gelukkig getrouwd blijven als hij geen kans ziet zich door zo iets heen te bluffen.' Hij gaf een knipoog ten afscheid en bracht het bier naar zijn wachtende kameraden, allemaal

politiemensen buiten dienst die Sal's Bar tot hun tweede huis hadden gemaakt.

Toen Jeff weg was rolde Callie met haar ogen. 'Als hij de helft van de tijd dat hij hier is bij zijn vrouw zou doorbrengen, dan zou hij zich niet door die "verdomde test" hoeven te bluffen,' mompelde ze.

'Niet oordelen,' zei Eve zachtjes terwijl ze twee gin met ijs inschonk. 'De vrouw van Jeff heeft de middagdienst in het ziekenhuis. Als hij overdag werkt, blijft hij na zijn dienst hier en gaat dan samen met haar naar huis.'

Callie fronste haar voorhoofd. 'Hoe zit het met hun kinderen? Wie past er op hen?'

'Geen kinderen.' Maar niet omdat ze het niet hadden geprobeerd, had Jeff haar op een avond toevertrouwd toen de bar verlaten was en hij een beetje te veel had gedronken. De spanning had bijna een einde gemaakt aan hun huwelijk. Eve begreep veel beter hoeveel pijn dat deed dan Jeff wel beseftte. Veel beter dan ze ooit aan iemand liet merken. Zelfs aan Callie. 'Ik denk dat het een beetje stil is bij hem thuis.'

Callie zuchtte. 'Wat moet ik nog meer weten om te voorkomen dat ik mezelf weer voor gek zet?'

Eve probeerde iets te bedenken wat ze kon vertellen zonder iemands vertrouwen te beschamen. Ze zou Callie niets vertellen over de agent bij Jeff aan tafel die bang was dat zijn vrouw bij hem weging, of over de politievrouw aan het einde van de bar die pas te horen had gekregen dat ze borstkanker had.

Zo veel geheimen, dacht Eve. Naar hen luisteren, hun geheimen bewaren, vormde een manier waarop ze hen kon helpen terwijl ze tegelijkertijd haar studie psychotherapie afrondde. Als ze ooit haar afstudeerproject wist te voltooien, zou ze therapeut zijn en de ene luisterbaan inwisselen voor een andere.

Maar ik zal het hier wel missen. Ze zou Sal en diens vrouw Josie missen, die haar in de gelegenheid hadden gesteld om te werken, in haar onderhoud te voorzien in het nieuwe leven waar ze in Minneapolis aan was begonnen. Ze zou Jeff en de overige vaste klanten missen die eerder vrienden waren geworden dan klanten.

Ze moest toegeven dat ze sommigen meer zou missen dan anderen. Degene die ze het meest zou missen, kwam nooit op zondag,

maar dat weerhield haar er niet van elke keer dat de bel klingelde naar de deur te kijken. Noah Webster zien binnenkomen benam haar nog steeds de adem, elke keer weer. Lang, donker. Sterk. *Je mag er-naar kijken, maar aankomen niet.* Niet meer. Waarschijnlijk nooit meer.

Ze keek op en zag dat Callie haar nauwlettend gadesloeg. Eve wees naar een stelletje dat haar niets had toevertrouwd, maar waarvan het gedrag boekdelen sprak. 'Die hebben een relatie.'

Callie wierp een blik over haar schouder. 'Hoe weet je dat?'

'Een gevoel. Ze bemoeien zich nooit met anderen, kijken altijd op hun mobiel, maar nemen nooit op. Zij zit steeds aan haar trouwring te friemelen en hij is altijd nerveus als hij naar de bar komt om wijn te halen. Dus óf ze hebben een verhouding, óf ze plannen een bank-overval.' Callie gniffelde en Eve's lippen krulden. 'Ik vermoed het eerste. Ze denken dat niemand ze ziet.'

Callie schudde haar hoofd. 'Waarom denken mensen altijd dat ze onzichtbaar zijn?'

'Ze zien niemand anders, alleen elkaar. Ze nemen aan dat anderen hen ook niet zien.'

Callie wees naar een jonge man die alleen aan een tafeltje zat met een gedeprimeerde uitdrukking op zijn gezicht. 'En hij?'

'Tony Falcone.' Tony had in het openbaar verteld wat hij had meegemaakt, dus vond Eve het geen bezwaar om dat te herhalen. 'Hij heeft vorige week met zijn eerste zelfmoordslachtoffer te maken gekregen. Daar was hij nogal van streek door.'

'Aan zijn gezicht te zien is hij dat nog steeds,' zei Callie zachtjes. 'Arme knul.'

'Hij kan de ogen van de vrouw maar niet vergeten. Ze had ze open vastgelijmd en zich toen verhangen.'

Callie vertrok haar gezicht. 'Mijn god. Hoe kunnen die politiemensen 's nachts nog slapen?'

'Ze leren ermee leven.' Ze keek Callie aan. 'Net als jij hebt gedaan.'

'Zoals wij hebben gedaan,' zei Callie zacht. 'En jij heel wat meer dan ik.'

Ja, ik heb ermee leren leven. Maar hoe goed? Operaties konden handen genezen en littekens verminderen, maar uiteindelijk moest je toch bestáán. Hier was het makkelijker, omringd als je was door anderen

die de duistere kant van het leven zagen. Maar als het lawaai was weggestorven en de herinneringen in haar hoofd echoden...

Eve mixte met een onbehaaglijk gevoel nog een drankje. 'We doen allemaal wat we moeten doen. Sommige mensen hebben een verslaving, sommige hebben een hobby. En sommige komen hier.' Ze haalde haar schouders op. 'Ik kom hier.'

'Om het allemaal even te vergeten,' zei Callie binnensmonds. Ze schudde haar sombere stemming van zich af. 'Ik breng deze wel voor je weg. Dat is het minste wat ik kan doen nu ik je vanavond met de hele bar laat zitten.'

Eve trok haar rechterwenkbrauw op, een van de weinige gezichtsuitdrukkingen die nog gehoorzaamden. 'Deze zijn voor rechercheur Phelps en zijn sletje *du jour*.' Die zaten te rotzooien aan het tafeltje bij de muur met de tv's, waar iedereen hen kon zien. Eve hoefde zich niet af te vragen of die keuze opzettelijk was. Jack Phelps wilde het altijd graag laten zien als hij iemand had versierd.

Phelps zou eens een voorbeeld moeten nemen aan zijn veel te serieuze partner. Eve onderdrukte een zucht. Of misschien moest Noah Webster een tikkeltje van Jacks brutaliteit overnemen. Jack probeerde haar elke keer dat hij naar de bar kwam te versieren, maar het hele jaar dat Webster nu in Sal's Bar kwam, had hij nooit meer gezegd dan 'alsjeblieft' en 'dankjewel' als ze hem zijn tonic kwam brengen.

Hij kwam altijd op maandag met Phelps, die dan gin en tonic voor hen allebei bestelde; Phelps kreeg de gin, Webster de tonic. Vervolgens flirtte Phelps met de vrouwen terwijl Webster zijn tonic koesterde en met een alerte, maar ondoorgroendelijke blik in zijn groene ogen om zich heen keek.

Ze had een tijdje gedacht dat hij kwam om naar haar te kijken, maar nadat er weken voorbijgegaan waren, had ze die gedachte terzijde geschoven. Niet dat ze op zijn avances zou zijn ingegaan, dus het deed allemaal niet ter zake. Maar onwillekeurig bleef ze zich hardnekkig afvragen wat ze zou zeggen als Noah ooit de zinnen zou uitspreken die zo makkelijk en zonder enige betekenis van Jacks lippen rolden.

Fantasie en werkelijkheid waren uiteraard twee heel verschillende dingen. Dat was iets waar Eve maar al te goed van op de hoogte was.

‘We moeten wel eerlijk blijven, Eve,’ zei Callie droog. ‘Katie is meer dan het sletje du jour. Ze is al drie hele weken met Phelps. Dat zou wel eens een record voor hem kunnen zijn.’

Katie was samen met andere groupies komen opdagen nadat het artikel in de *MSP* was verschenen en Jack had haar als een snoekbaars binnengehaald. Of misschien was het wel precies andersom. Hoe dan ook, Katie zou spoedig weer verdwijnen en dan zou Jack op zoek gaan naar zijn volgende verovering. ‘Dus is ze eigenlijk meer de aanbieder van de maand. Ga je die drankjes nou nog brengen of niet?’

‘Vergeet het maar. Katie mag me niet zo. Je zult het toch zelf moeten doen, jongedame.’

‘Zoiets vermoedde ik al. Ik moet Phelps sowieso nog even spreken. Dat tijdschrift dat je hebt gevonden is van Sal en hij wil dat Phelps het omslag signeert. Dan kan hij hem aan de muur van de Hat Squad hangen.’

Sal had een muur van zijn bar volgehangen met televisies, maar aan de overige hingen foto’s, de meeste genomen door Sal, allemaal van politiemensen. Eén muur had hij gewijd aan zijn favorieten – de rechercheurs van Moordzaken die bekendstonden als de Hat Squad vanwege de vilten gleufhoeden die ze droegen. De muur had in feite de aanleiding gevormd voor het artikel in *MSP*. Op een dag was een van hun verslaggevers bij Sal binnen komen wandelen, en hij was er meteen verrukt van geweest. Voor het publiek hoorden de hoeden bij het officiële uniform, maar voor de rechercheurs die ze met trots droegen, waren de hoeden een ereteken. Elk lid van het team had ten minste één gleufhoed.

Wanneer een vers benoemde rechercheur zijn eerste zaak oploste, kreeg hij uit handen van zijn of haar collega’s een gleufhoed. Dat was traditie. Eve vond dat leuk. Naarmate de jaren verstreken en er meer moordzaken werden opgelost, vulden de rechercheurs hun hoedencollectie aan naar hun eigen smaak en naar het seizoen – vilten hoeden voor de winter, soms strohoeden in de zomer.

Eve had Noah Webster nooit met iets anders dan een zwarte vilten hoed gezien. Die stond hem goed.

‘Ik vroeg me al af waarom Sal de foto’s anders had gehangen,’ zei Callie en ze wees naar de grote nieuwe kale plek op de muur. ‘Maar zelfs Phelps heeft niet zo’n opgeblazen hoofd.’

Eve gniffelde. ‘Sal heeft een collage gemaakt. Hij heeft alle rechers van wie een foto in het tijdschrift stond de pagina laten signeren. De omslagfoto van Phelps moet in het midden komen.’ Ze werd weer ernstig. ‘Maar Phelps wil hem niet signeren, ook al heeft Sal het hem zo’n beetje gesmeekt.’

Callies wenkbrauwen schoten verrast omhoog. ‘Waarom niet? Jack wordt toch niet ineens bescheiden, hè?’

Eve bestudeerde Jack, die nu voor de derde keer binnen een halfuur stiekem op zijn mobiele telefoon keek. Hij duwde de telefoon onbeantwoord weer in zijn zak en zijn lippen op Katies pruilende mond. ‘Wie zal zeggen waarom mannen als Jack Phelps de dingen doen die ze doen?’

Er verscheen een bittere trek op Callies gezicht. ‘Omdat ze dat kunnen. Arme Sal.’

‘Ik heb hem beloofd dat ik het Phelps nog één keer zal vragen.’

Callie sloeg het tijdschrift dicht en Jacks gezicht staaarde haar vanaf de voorkant aan. Hij leek als twee druppels water op Paul Newman, tot en met de hemelsblauwe ogen. En, dacht Eve, dat wil hij weten ook. ‘Ga je zijn ego een beetje lopen strelen?’ Callie snoof. ‘Je hebt net zo de pest aan Jack als ik.’

Eve glimlachte. ‘Maar ik ben dol op Sal. Hij heeft veel voor me gedaan en dit betekent zo veel voor hem. Hij heeft een paar foto’s van zichzelf met zijn hoed gevonden, van voor zijn ongeluk.’ Voor hij gedwongen was geweest de carrière op te geven die alles voor hem had betekend. ‘Voor Sal kan ik wel een paar minuten bij Phelps slijmen.’

Callies gezicht verzachtte. ‘Je hebt een goed karakter, Eve.’

Eve zette verlegen de drankjes op een dienblad. ‘Hou de bar even voor me in de gaten.’ Maar ze had nog geen stap gedaan of de deur ging open, waardoor de bel klingelde en er een vlaag koude buitenlucht binnenkwam. Haar blik vloog naar de deur voor ze eraan dacht dat het zondag was.

Ze stond op het punt om terug te lopen naar de bar, bleef toen staan. Want zondag of niet, daar was hij. Noah Webster. In de deuropening als een foto in een lijst.

Zoals altijd leek plotseling alle zuurstof uit het vertrek te worden gezogen. Hij bleef in de deuropening staan en Eve kon haar blik niet

van hem losrukken. Hij was van zijn gleufhoed tot aan zijn glimmende schoenen in het zwart en zag er zoals altijd uit alsof hij zo was weggelopen uit een oude film noir. Zijn houding had iets prikkelbaars, bijna schurkachtig, een onderhuids gevaar dat Eve niet aantrekkelijk wilde vinden. Alsof ze ooit de keuze had gehad.

Hij was een beer van een vent, zijn schouders raakten bijna de deurposten aan weerszijden en hij was zo lang dat zijn hoed bijna de bovenkant raakte van de deuropening, waar de meeste mannen ruimschoots onderdoor pasten. Zware stoppels legden een schaduw op zijn kaken en haar vingers jeukten om hem aan te raken. *Je mag er naar kijken, maar aankomen niet.* De mantra zat ingebakken.

Hij deed de deur dicht en Eve ademde huiverend in. Meestal was ze erop voorbereid wanneer hij binnenkwam en had ze haar verdediging opgetrokken. Vandaag had hij haar verrast.

‘Ik zou zeggen dat dat een ja is,’ zei Callie zachtjes.

‘Wat, ja?’ vroeg Eve terwijl ze met een hongerige blik Noah volgde, die met grote passen in de richting van Jacks tafel liep. Hij was kwaad. Dat voelde ze vanwaar ze stond.

Jack blijkbaar ook. Eve zag heel even een blik van schrik in zijn ogen, gevolgd door steelse berekening en vervolgens gespeelde verbazing. Hij keek fronsend naar zijn mobieltje en Eve herinnerde zich dat ze hem daar drie keer naar had zien kijken. Klootzak. Zijn partner had hem nodig en hier zat hij zijn seksuele potentie te showen bij zijn sletje du jour.

‘Ja op vraag zes,’ mompelde Callie. *‘Geloof je in liefde op het eerste gezicht?’*

Eve’s ogen vlogen naar Callie en ze zag dat ze het tijdschrift weer had opengeslagen bij die verrekte test. ‘Hou je nou eens op? Het antwoord is nee. N-E-E.’

‘Lust dan. Ik moet zeggen dat ik het je niet kwalijk kan nemen. Hij oogt in levenden lijve een stuk krachtiger, somber en stoer.’ Ze sloeg het artikel op en zocht de foto van Webster. ‘Doet hem geen recht.’

Eve weigerde te kijken. Het deed er niet toe. Ze had die foto al tientallen keren gezien. Thuis. Alleen. Dat Callie haar publieke reactie had gezien toen hij binnenkwam was al erg genoeg. Maar wie had dat verder nog gezien? En erger, had medelijden met haar van-

wege haar puberale aanbidding van een man die nooit meer dan ‘alsjeblieft’ en ‘dankjewel’ had gezegd.

Haar gezicht werd warm, dat maakte het allemaal nog erger. Ze wist dat het litteken op haar wang, normaal gesproken vrijwel onzichtbaar onder haar make-up, nu wit afstak tegen haar rode hoofd. Ze wendde uit gewoonte haar gezicht af en pakte een flesje tonic voor hem. Toen zette ze het weer terug. Aan de manier te zien waarop hun gesprek verliep, was Webster gekomen om Jack te halen. Hij zou niet blijven.

Ze ging met haar handen aan de slag, schonk koffie in twee wegwerpbekers en deed er scheppen suiker bij. ‘Wil je dat verdomde tijdschrift alsjeblieft wegleggen?’

‘Eve, ik kon het alleen maar zien omdat ik je beste vriendin ben. Verder is niemand iets opgevallen.’

Eve’s lach klonk bitter. ‘Dat zeg je alleen maar om me gerust te stellen.’

Callie glimlachte zuur. ‘Werkt het?’

‘Nee.’ Eve sloeg haar ogen op en zag dat Jack Phelps bezig was zijn jas aan te trekken. ‘Maar aan de andere kant, Phelps gaat ervandoor. Ik hoef hem niet te vragen of hij dat omslag wil signeren voor Sal.’

‘Helaas komt hij ook weer terug.’

Net als zijn partner. *De volgende keer ben ik er klaar voor. En de volgende keer kijk ik niet eens.* Eve drukte deksels op de bekers. ‘Doe me een lol. Breng deze even naar ze toe. Het is koud vanavond.’

‘Dank je.’ Noah nam de koffie aan van de nieuwe barjuffrouw die in de weekenden bij Sal werkte. De mannen hadden het al over haar gehad. Met haar ronde vormen en blonde haar was het beslist een stuk.

Maar ze was niet de vrouw voor wie hij hier al maanden kwam. Degene aan wie hij elke week al lang voor hij Sal’s Bar binnen stapte en lang nadat hij er was weggegaan moest denken. Dat was de lange, slanke brunette die zwijgzaam, met donkere ogen wijd open achter de bar stond. *Mij bekijkt.*

Iedereen bekeek. Eve Wilson deed hem aan een hert denken, het hoofd altijd geheven. Altijd alert. Hij vroeg zich af wat er was ge-

beurd waardoor ze zo geworden was. Ze was breekbaar, kwetsbaar en haar ogen konden dat niet altijd verbergen. Wat er ook gebeurd was, het was ernstig geweest.

Je hoefde geen rechercheur te zijn om daarachter te komen. Tot een maand of zes geleden waren er sporen van geweld zichtbaar geweest, een litteken op haar wang. Het gerucht ging dat een chirurg wonderen had verricht met zijn scalpel, want het was nu nog maar nauwelijks te zien. Een ander gerucht was dat de zwarte, leren choker die ze om haar nek droeg een ander, veel erger litteken verborg.

Noah was de tel kwijtgeraakt van het aantal keren dat hij nog maar een muisklik verwijderd was van erachter komen wat de oorzaak was van de altijd aanwezige behoedzaamheid achter die façade van kalmte. Maar hij had het niet gedaan. Hij maakte zichzelf wijs dat hij haar privacy respecteerde, maar hij wist dat hij het niet wilde weten. Want als hij het eenmaal wist, dan zou alles... veranderen. Die wetenschap maakte hem van slag.

Omgekeerd leek er maar weinig te zijn waarvan Eve van slag raakte, zelfs niet van de lompe avances van dronken klanten. Noah had het afgelopen jaar meer dan eens op het punt gestaan om haar te hulp te schieten, maar ze had het altijd opgelost – ofwel zelf of met de hulp van een van de overige politiemensen.

De mannen waakten over haar. Ze mochten haar. Ze geilden op Callie, maar waren gesteld op Eve. Dat stelde Noah op een zekere manier gerust. Als het andersom was geweest, zou het een stuk moeilijker voor hem zijn geweest om daar week in, week uit met zijn tonic te zitten, want lang voor hij binnenstapte en lang nadat hij weer was vertrokken wilde hij haar. Maar hij hoefde alleen maar naar de pullen bier en de borrels te kijken die hem omringden om te weten dat hij niet alles kon hebben wat hij wilde. Sommige dingen kon je net als Eve maar beter met rust laten.

Maar hoe moeilijk het ook was om Eve van slag te krijgen, vanavond was ze toch verrast geweest. Haar donkere hertenogen waren groot geworden. In één klap tot leven gekomen. En in die halve seconde, dat onbewaakte ogenblik, was zijn hart overgeslagen en had de honger in haar blik het ego gestreeld dat hij zo wanhopig probeerde te negeren. Maar hij was gekomen om Jack te halen. En het maakte trouwens toch niet uit. Dat Eve interesse had, deed niets af

aan de redenen waarom hij had gezworen afstand te bewaren. Het onderstreepte die eerder nog.

Hij richtte zijn blik weer op Callie, die nog steeds voor hem stond en hem bestudeerde. 'Eve dacht dat jullie misschien wel iets zouden willen hebben om je warm te houden als je buiten bent,' zei ze, terwijl ze stond te rillen in haar zwarte jurkje, dat weinig aan de verbeelding overliet.

'Bedank haar van me. Je moet niet bij de deur blijven staan. Je vat nog kou.'

Callie glimlachte vol zelfspot. 'Wat wij vrouwen allemaal niet doen om de mode te volgen.'

Hij keek achterom en zag dat Callie de andere beker die ze bij zich had naar Jack bracht. Ze zei geen woord tegen zijn partner, zette de beker alleen maar voor hem op tafel. Jack zou haar trouwens toch niet hebben gehoord. Hij was bezig Katie te kalmeren, die zat te pruilen omdat hij weg moest. Noah slikte in wat hij had willen zeggen, zowel over Katies gepruil als over de flauwekul die Jack had verkocht over dat zijn mobiel in de bar geen ontvangst had.

Noah haalde zijn eigen mobiele telefoon tevoorschijn. Precies wat hij al had gedacht: prima ontvangst. Hij was er niet zeker van of Jack zijn eigen smoesjes geloofde, dacht dat Noah zo stom was om ze te geloven of dat het hem niets kon schelen of iemand hem geloofde of niet. Noah zou hem desalniettemin binnenkort moeten rapporteren. Jack had er te vaak met de pet naar gegooid.

Hij werd misselijk bij de gedachte dat hij zijn eigen partner erbij zou lappen. Als Jack zijn kop erbij hield, was hij een verrekt goede politieman. Als hij zijn gulp dicht zou weten te houden, was er niets aan de hand.

'Noah. Hier.' Zijn neef Brock zwaaide naar hem vanaf zijn tafeltje bij de verste muur. 'Je hebt hem gevonden, zie ik,' zei Brock zachtjes toen Noah dichterbij kwam.

Noah knikte. 'Ik heb hem nodig op de plaats delict.' Hij dacht aan Martha Brisbane, die nog steeds met opengesperde ogen aan het plafond hing. 'Dit wordt een moeilijke zaak.'

'Bel me als je me nodig hebt.' Brock wierp een blik in de richting van de bar, waar Eve een martini aan het klaarmaken was. 'Met wát dan ook,' zei hij er op beschuldigende toon achteraan.